

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się ciągłej sprzedaży produktu leczniczego przez podmiot dokonujący przywozu równoległego, jeżeli ten drugi przepakował ów produkt leczniczy w nowe opakowanie zewnętrzne i ponownie opatrzył je znakiem towarowym, w sytuacji gdy, po pierwsze, dany produkt leczniczy może być sprzedawany w państwie, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. i do którego dokonuje się przywozu w tym samym opakowaniu co opakowanie, w którym towar ten jest sprzedawany w państwie, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i z którego dokonuje się przywozu, oraz po drugie, gdy podmiot dokonujący przywozu nie wykazał, że towar objęty przywozem może być sprzedawany wyłącznie na ograniczonej części rynku państwa, do którego dokonuje się przywozu, czego zbadanie jest zadaniem sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Marc Soulier, Sara Doke/Premier ministre, Ministre de la Culture et de la Communication

(Sprawa C-301/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Artykuły 2 i 3 — Prawa do zwielokrotniania i do publicznego udostępniania utworów — Zakres — Książki „nieдоступne”, niebędące przedmiotem publikacji lub dalszej publikacji — Uregulowanie krajowe powierzające organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi wykonywanie praw do cyfrowego wykorzystania w celach handlowych książek niedostępnych — Prawne domniemanie zgody autorów — Brak mechanizmu gwarantującego skuteczne i zindywidualizowane informowanie autorów)

(2017/C 014/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marc Soulier, Sara Doke

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de la Culture et de la Communication

przy udziale: Société française des intérêts des auteurs de l'écrit (SOFIA), Joëlle Wintrebert i in.

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) i art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by uregulowanie krajowe, takie jak uregulowanie omawiane w postępowaniu głównym, powierzało organizacji upoważnionej do pobierania i dystrybucji opłat z tytułu praw autorskich wykonywanie prawa do zezwalania na zwielokrotnianie i publiczne udostępnianie w formie cyfrowej książek „nieдоступnych”, a mianowicie książek opublikowanych we Francji przed dniem 1 stycznia 2001 r., które nie są już przedmiotem komercyjnego rozpowszechniania ani przedmiotem publikacji w formie drukowanej lub cyfrowej, nawet jeśli pozwala jednocześnie autorom tych książek lub innym podmiotom praw autorskich do tych książek na zgłoszenie sprzeciwu wobec tego wykonywania lub na jego powstrzymanie na warunkach zdefiniowanych w tym uregulowaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.